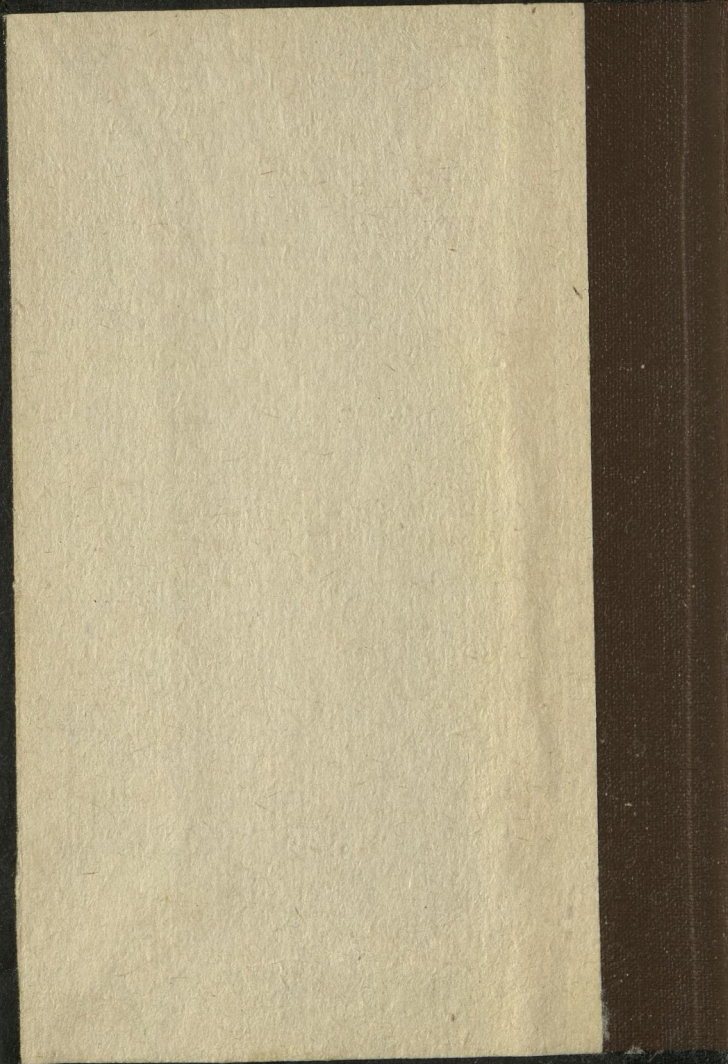

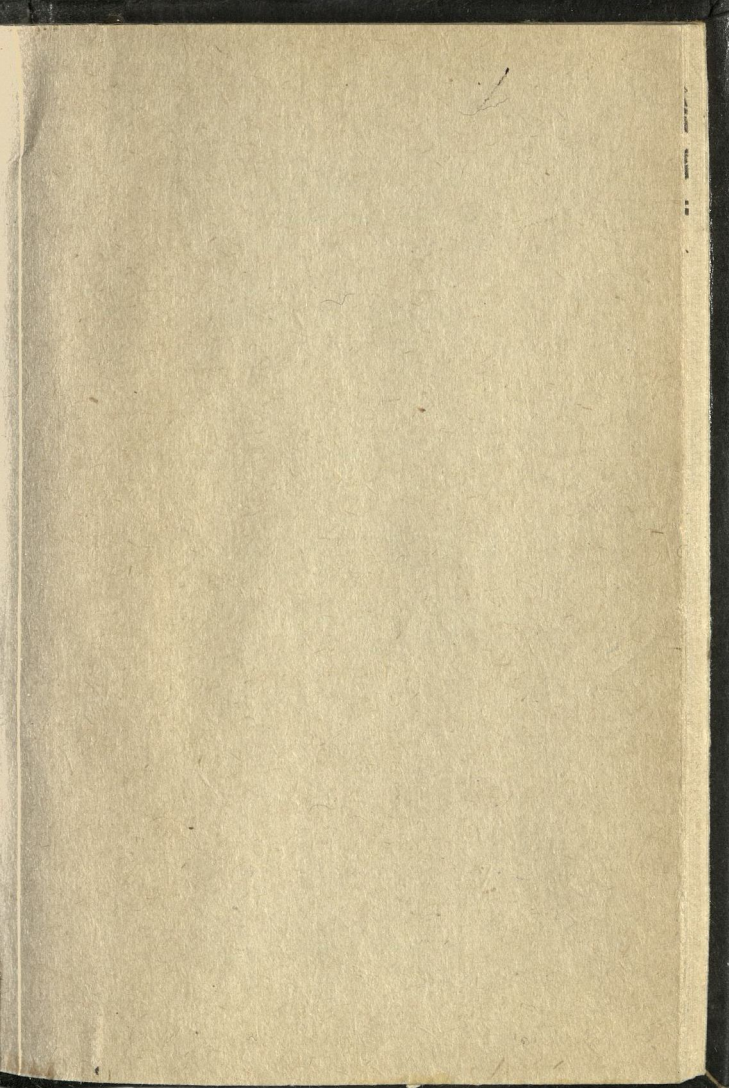
ЭК

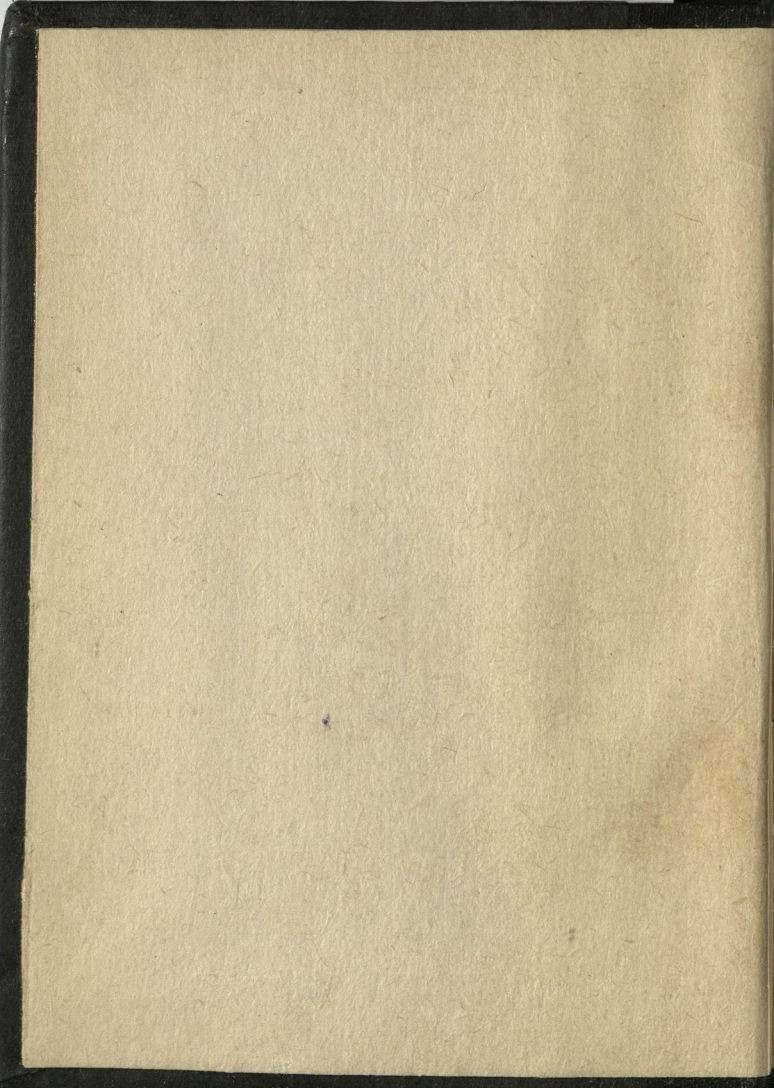
Ба 59291

А. Павлов.

"Чормакунда
радаеца."

DA 59291бр 59291

АНАТОЛЬ ВОЛЬНЫ.

ЧОРНАКУДРАЯ
РАДАСЬЦЬ.

Б. м. в. м. в.

ВЫДАНЫЕ ЦБ МАЛАДНЯК
МЕНСК 1926.

卷之三

Ю4 59291 08

891.72-1.

КНИЖНИЦА „МАЛАДНЯК“

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
س. ا. ت. ب.
شماره ثبت 81368

АНАТОЛЬ ВОЛЬНЫ

ЧОРНАКУДРАЯ РАДАСЬЦЬ

Б 59291

Бел. аддзель
1994 г.

Кн. кат.

ВЫДАЊНЕ ЦБ МАЛАДНЯКА

М Е Н С К — 1926

83518

2-я дзяржаўная друкарня
Заказ № 1366.
У ліку 2.000 экз.
Галоўлітбел № 13749.

082009

КАСТУСЬ КАЛІНОЎСКІ

1870

I

Я ведаю Беларусь, што паўстанцкай куляю
Сьвішча:

„Вольнай
Хачу
Быць!“

І другую Беларусь—бабулю,—
Беларусь—край лучын і журбы...
Эх, старая,

Старая бабуля!

Дай мінуўшчыну ўспомнім сталёвую:
Колькі ў сэрца асаджана куляў
Ў грудзі нашых чароўных палёў?
Цяжка, цяжка было пад няволяю
Аўсом нашым паклоны біць...

Гэй, ды што-ж?

Усё здолеем,

Будзем песьняй мінуўшчыну біць.

Я ведаю Беларусь ды буйную,

Што ў паўстаньні хмялее ўсё болей,

І другую Беларусь—бабулю,

Пакуль рукі ня ўзьніме для боек.

II

Была ночка

Галодная,

Зімняя,

Ваўкоў бегла болей і болей...

Ваўку, што ў гэтым краі снім,

Калі ён ўвесь напоены больлю?

Ой, баяліся й сівыя воўкі,

Іскрамётна лучынілі вокам

І кружыліся шэрыя бойка,

Каб і іх хто ня зьеў ненарокам...

І вось ў гэтыя дзікія ночы

Чуткі дзіўныя нэхта прывёз,

Чуткі сэрца вясковае точаць:

Імі хмяляцца хмурыя вёскі...

Чуткі,

Чуткі:

— Прышоў вызваліцель.

Ён—мужык, значыць, будзе удача,

Упарты,

Як бронзавы зьлітак.

Ён спасе Беларусь—

Ня іначай!

III

КАСТУСЬ КАЛІНОЎСКІ

Бедната!

Сьмялей шаг!

Ярчэй выгляд!

Зернем буйным галовы раскінуць!

Беларусь—паном ня быдла,—

Альбо жыць, альбо ўсім загінуць...

Адзін раз на сьвет радзіца,

Адзін раз захмялець мятульгой,

Дык пойдзем-жа, пойдзем-жа біцца,

Хто з сякерай, хто з голай рукой.

Няхай ведаюць ўсе: беларусы

„У ката й мышку“ ня любяць гуляць

І свае галовы русыя

Не задарам будуць кідаць.

Бедната!

Сьмялей шаг!

Ярчэй выгляд!

Зернем буйным галовы раскінуць!

Беларусь—паном ня быдла,—

Альбо жыць, альбо ўсім загінуць...

IV

СЕРАКОЎСКІ

— Стой!

Твае словы паўстаньнем палаюць,
Хто яшчэ ў гэту ноч так гаворыць?
Што за словы, што думкі ўздымаюць
І калышуць праменьнямі зор?
Мужыч'ё!

Вы ня верце прахвостам,—
Мы таксама аб волі вам дбаем,
Толькі гэта ня так ужо проста,
Толькі й шляхту усё-ж паважаем...
Мы вам кажам ад імя жонду,
Жонду белага — моц мае ён...
Ну, дык хто-ж там законы піша
І пужае на плоце варон?..

V

КАСТУСЬ КАЛІНОЎСКІ

— Ні слова!

Сказаў і досыць

Канарэйкамі песьні пець.

Сэрца торбаю помсту носіць.

І ня хочам мы болей цярпець.

Нам ня разам у гэтым змаганьні,—

Будзем разам мы хіба ў надгроб'і.

Дапаможа шляхта паўстанню

Так, як кашаль ліхой хваробе.

Бедната!

Сьмялей шаг!

Ярчэй выгляд!

Зернем буйным галовы раскінуць,

Беларусь—паном ня быдла,—

Альбо жыць, альбо ўсім загінуць!

VI

Ад Дняпра і да самай Віслы

Вецер,

Вецер

Гуляе

Са сьвістам,

Вецер

Са сьвістам

Гуляе.

Вецер хмурыць

Свае скроні.

Вецер круціцца

Па гонях...

Вецер! Родны мой вецер!

Паглядзі, што робіцца ў сьвеце,

Родны мой вецер!

Паглядзі:

Ўсе бары ў завірусе.

— Рэволюцыю заварыць!..

І такія лапцюжныя, русыя

Пра

„Слабоду“

Хочуць гаварыць.

Слабода!..
Слабода!..
— Што трэба нам болей?
Ой, гэта слабода,
Як вецер у полі...

Ад Дняпра
І да самай Віслы

Вецер,

Вецер

Гуляе

Са сьвістам,

Вецер

Са сьвістам

Гуляе!

Беларусь маўчыць і церпіць,—
Песьняй плёскае ціха журбу,
А паўстане—да самай сьмерці
Беларусь не сагнуць у дугу...

VII

Ой, ці вольна жыць
Ці загінуць нам,—
Ой, працоўны люд,
Сьвістані з пляча!

Будзем песьняй біць
І нажом садзіць:
Абьбо згінуць ўсім,
Альбо—ўсё здабыць!

Галавою стой,
Беларусь мая!
Гэй, ды з песьняй ў бой
Ой, сярмяжная!

А маскоўскі цар
Сьцэле мякка нам.
Беларусь мая,—
Ёй я ўсё аддам.

Беларусь за „ўсё“
Вельмі дзякуе...

Ці—

Слабодная!

Ці—

Ніякая!

VIII

МУРАЎЁЎ

Хто пасьмеў Расіі ня верыць?
Хто паўстаў супроць Русі?
Ой, каго звар'яцеўшае сэрца
Так чырвона ў грудзёх брусніць?
Выдаць!
Выдаць мяцежных прахвостаў,
Што паўсталі на царскіх дварах.
Їх галовы пасыпяцца просам.
Звар'яцеўшая, шэрая рвань!
Я павешу мяцежную банду,
Банду дзікіх галодных сабак.
Я зраблю ім крывавую ванну,
Што пасьмелі Расію скубаць.
Загарэліся вы валежнікам;
Хай-жа вас цяпер пацкуюць...
Злавіць трыццаць любых начлежнікаў
І павесіць на першым суку!

IX

Восень пырскае срэбнымі ніткамі;
 У вочах

Восені

Вокрыкі

Водгульля.

Пад шэрымі сьвіткамі

Трыццаць дрэў—

Згорблена!..

Вёскі,

Вёскі!

Лапцюжныя прэры!

Зацвілі вы ў зімовую плынь,
 Пад пятлёю Расійскай імперыі
 Расьцьвітае толькі палын.

Абарвалася песьня амаль што,
 Напаіўшы ўсе словы крывёй!

Ой, закінуў намылены „гальштук“
 Па-над вёскамі—Мураўёў.

X

КАСТУСЬ КАЛІНОЎСКІ

Можа хто баіцца кулі
 Ды ад жару хаваецца ў цень?
 А мы сьпіны даволі гнулі
 І ўсё чулі „двадзесьце пеньць!“
 Хто пачуў толькі гэтыя словы,
 Той шануе мужычую волю.
 Нам ня шкода свае галовы
 Параскідаць, як зерні, па полі.
 Многа было, ды мала засталася:
 Не разьбіць нам сягонья паню.
 Столькі зерняў ня маюць калосьсі,
 Колькі выбіта нашых галоў.
 Мы ня ведаем заўтра—устаць ці нам,
 Не знасіць нам буяных галоў.
 — Хай-жа ўспомніць на прызьбе нас спадчына

Жменькай

Простых

Вясковых слоў.

Будуць помніць, хто голавы зьвесіў;
 Іх успомняць сардэчнаю ласкаю.
 Мы—апошнія з першых буравесьнікаў,
 Мы—апошнія з першых ластавак.

XI

Эх, Кастусь,
Наш таварыш буяны!
Ў гэты сіні асеньні вечар
Паглядзі;

Зарасло ўсё бур'янам
Па шляху да нашага веча.
Паглядзі:

Вунь дзьве зоркі скаціліся,
Воран карканьнем сьціхнуць радзіць,
Нават коні табунамі зьбіліся...

Ой, ды нехта паўстаньню здрадіць.

Мы з табою, вядома, да сьмерці.

З нас ня просіць ніхто:

Пажыць бы...

Снапоў меней па торпах, павер ты,

Чым на хвоях галоў мужычых.

XII

Плакалі белыя топалі
Жоўтым лісьцямі;
Будзе зданьне...
Коньмі маланкі топалі
У чорна-бурным убраньні.
Абрываюцца песьні і словы—
Петлі,
 Петлі
 Рэжучь галовы;
Яны падаюць,—
Дзе іх падзеці?
Гэта Беларусі лепшыя дзеці...
Бедныя!
 Бедныя
 Вёскі!..

XIII

КАСТУСЬ КАЛІНОЎСКІ

Селяніну вісець лепей з намі,
Чым да пана з паклонам хадзіць.
Вісець лепей разам з снапамі,
Чым на пана снапы вазіць.
Катаваць мужыкоў—вось адказ іх.
Паляць сэрцы прагорклыя словы.
Толькі гэты панскі указ
Для беларуса—ня новы!

XIV

Я над песнямі сваімі лятуценіў,
Лятуценіў, зажурыўся не да рэчы.
Ой, чаго-ж так страшна ляглі цені:
Атруцілі сэрца нечым.
Павялі з сумнай Беларусі,
Павялі з Лукішак ў час сьвітання.

Мы і сягоньня помнім словы
Што апошнімі сказаў Кастусь:
„Браткі мае, Беларусы,
Ад шыбельніцы маскоўскай
Шлю вам сваё—

Прывітаньне!“

І скрозь шэрань нашых вёсак
Нібы чую плач вайсковых труб,
Вочы шэрыя, упартую чупрыну
І пад лапамі зьбялеўшай ад бяды асіны—

Сіні

Труп

*Сіні
у тым
Лукі*

*Мужыкоў і шэрмы
Бедн. Бедн. Бедн.*

Нібы бачу я; глядзіць ён шэрым вокам
На другую частку паднявольнай Беларусі,
Мужыкоў склікае ён навокал
І, як некалі, гаворыць ім Кастусь;
— Бедната!

Сьмялей шаг!

Ярчэй выгляд!

Зернем буйным галовы раскінуць!
Беларусь, паном ня быдла,—
Альбо жыць, альбо ўсім загінуць!

МІКОЛКА

ART. 11

Хіба-ж
гэта
калі
забудзецца?
Хіба-ж зарасьце
бур'янам
шлях там,
Дзе разнузданай
польскай
блудніцай,
Мужыка
катавала
шляхта?..

Эх, Міколка, з Гародзенскіх гоняў.
Адгрымеў час гарматаў... прашоў...
Гэткіх дзён буравая пагоня
Калі пранясецца ізноў?

Мы сустрэлісь на простых законах,
Комсамольцы дваццатага году
У штурмавых бальшавіцкіх колёнах
Першай роты, трэцяга ўзводу.

Мы сустрэлісь ў вясковай акаліцы
Разам нават ў разьведку ішлі.
Ты і я—мы былі комсамольцы,
З беларусаў абодва былі.

Ну і вось падружыліся раптам.
Дружбу гэту сапраўды да сьмерці
У цапі паабветрылі разам,
Закалілі ў агнёвай правёрцы.

Помню вечар з цудовымі ценямі,
Паразьбітую пан вабіў раць.
Вёрстаў трыццаць зрабілі за дзень,
З боем вёску прышлося забіраць.

У той вечар замоўклі гарматы,
Сінім шлемам адзелась зямля...
Мы пашлі у вясковыя хаты
Ціха глянуць на золак жыцьця.

А у вёсцы зьвінела жалейка,
Нібы й цэп за сялом не лягла...
Ды чамусьці журба-ліхадзейка
Кучарава у сэрца цякла.

Эх, Міколка, бо мы з дыму бурыя
З смуткам, смуткам разам блукалі.
Нашы вёскі і хаты панурыя
Вызвалення з надрывам чакалі.

— Эх, ратуйма той край, што з суглінкамі,—
Беларусь, край стрыножных палёў!—
Ты сказаў, і, здаецца, сьлязінкамі
Журба зьбегла з тваіх вачоў.

Але можа мне гэта здалася...
Ну, вядома, бываюць выпадкі,
Бо такі быў хмялёвы вечар,
І так шчыра лучынілі хаткі.

Тр-р-ры-во-га!—

Раптам ўзравелі гарматы...

Тр-р-ры-во-га!!!

Сэрцам забіў кулямёт.

Дзесьці зарю „ур-ра-а!“ занялося
І камандаваў ўзводны:

— Ўпярод!

Міколка родны з родных гоняў
Рвануўся першым наступаць,—
Байцом у шлеме з гарачым сэрцам
Ва ўдзілах сэрца ня стрымаць.

Міколка з першых—першым біўся:
Далёка з-заду цэп пакінуў.
У цапі пранеслась:—Бач, сказіўся,
Хлапец зарваўся—знача, згінуў.

Не зразумець было й сабрацьцям,
Пашто адзін ён ўперад лезе.
Эх, каб паведаў, каб сказаў ім,
Што Беларусь хлапец угледзіў.

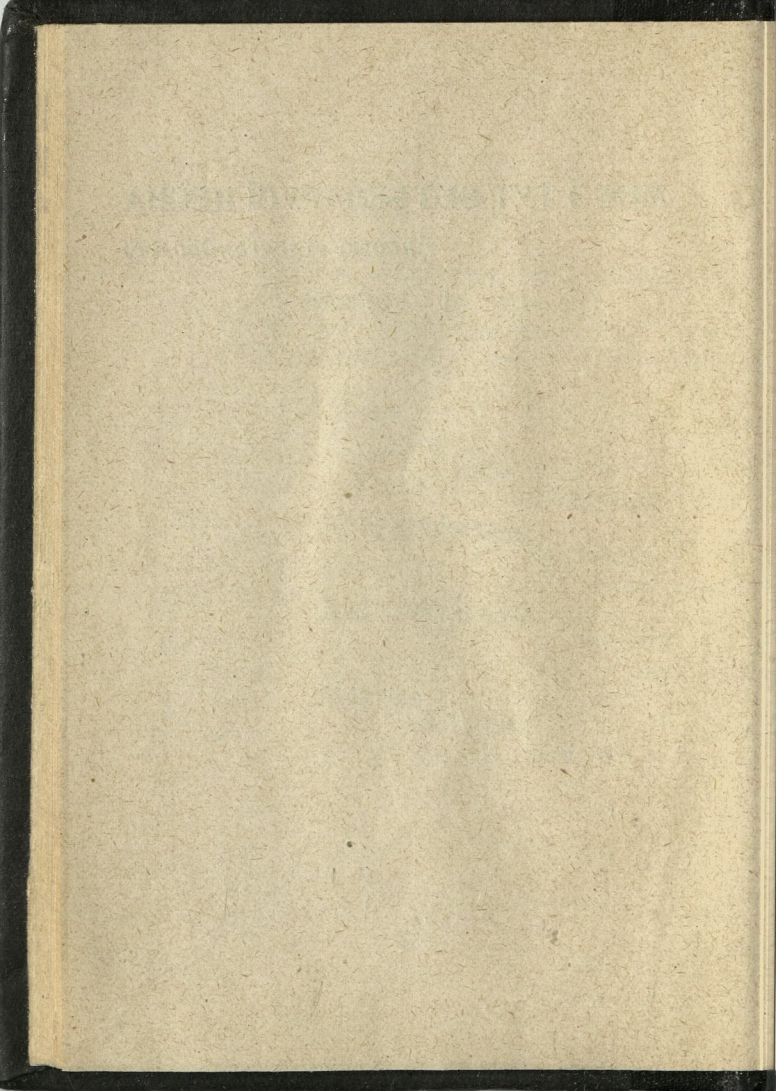
Як бой замоўк, дык на праверцы...
Сярод другіх—Міколка паў:
Баец у шлеме з гарачым сэрцам
Ва ўдзілах сэрца ня стрымаў.

Схілі-ж штандары, раць комунаў,
Ён Беларусі—ня угледзіў!
Ня чуў ён мёртвы ўвесь той глум,
Што пан чыніў над ім з пабедай...

Хіба-ж
гэта
калі
забудзеца?
Хіба-ж зарасьце
бур'янам
шлях там,
Дзе разнузданай
польскай
блудніцай
Мужыка
катавала
шляхта?

МНЕ І ТУТ БЕЗ БЕЛАРУСІ ЦЕСНА

Андрэю Александровічу

Вецер
віўся,
сьмяяўся,
кружыў...

Вецер
травы да долу
хіліў...

Ой, зялёныя скроні расьлін
Ў перламутры граніту завіў.
і такія

сьмяшныя сьляды
Лунных лап па уцёсах ляглі,
Фосфарыстыя ўхмылкі луны—
Нібы май ды зьвініць ў бубянцы.

Я ня ведаю,—можа й Эльбрус
Бачу я у папахх сьнягоў,
Або можа здалёку гляджу
На срабрысты туман тапалёў...
Ой, як добра

па скалах

прайсьці,

Радасьць сэрца расплёскаць у сум,
Васількі дум ў граніт заплясьці
І граніт—

ў васількі

родных дум...

Твае словы ў сэрцы ня згінуць
— Комсамольцу пазбыцца жуды...

Ах, ты-ж, Нінка,

лясьністая Нінка,—

„Апанент“ комсамольскай журбы.

Сэрца ласкай вішнёваю плёскае,

Каласіцца жытнёвай журбай,—

Ах, з табой і сівыя уцёсы

Зажартуюць сваёй сівізной.

Беларусь!

Я табе ня здрадзіў

Ды і песьні сваёй не зманіў,—

Не зважай, што на палкім Каўказе

Я яе, як цябе, палюбіў...

Залучынілася песьняй кроў,—
Мне і тут без Беларусі цесна!
Беларусь!

Табе пішу я проста,
З прывітаньнем— пасылаю песьні!
Беларусь! Цябе пяю малітвай,
Палкаю малітвай Шамільляна,
Дзікаю, як бег джыгітаў,
Ласкавай, як шаль ды з Харасана.
Беларусь!

Я на палкім Каўказе,
Дзе сіней, чым на Захадзе, дні,
Беларусь! Я табе ня здрадзіў
Ды і песьні сваёй не зманіў...

Добра, добра на сівым Каўказе
Плёскаць сэрца кудлатаю песьняю.
Але скроні зачыніш,—адразу
У сэрцы

новыя

песьні—

узвесьняць!

Міг...

І сэрца ў лапцюжнай кавылі
У ціхім рокаце песьні мінулае.
Хай паны мне на целе застылі
Сіняй ранай вінтоўкі сугулае.
Хай ўсе нэрвы агнямі прапалены
І цыгаркай пракураны лёгкія,
Дні, зьвінячыя голасам Сталіна,
У сэрцы сінімі грозамі плёснулi.

Помніш—ветры падулі, як
Мяцелі...

Помніш—песьні мінулыя
Пелі...

„А ў полі—вярба,
Пад вярбой—вада,
Там хадзіла, там гуляла
Дзеўка малада...
... дзеўка малада,
а ў полі—вярба“...

Па гарах кавыля перапеў...

Ой, кавыль, ты мінулым—

Званчэй

Вей...

„Перапел, шэранькі перапел,

Ой, што-ж так сумна табе“...

Так...

— З далёкіх і сініх аколіц

Успамінаў далёкіх пабед

Шлю паклон, Беларусь, табе—

У пояс

І шаўковыя песьні табе.

Па гарах кавыля перапеў...

Ой, кавыль, ты мінулым—

Званчэй

Вей!

„Перапел, шэранькі перапел,

Ой, што-ж так сумна табе?“

Лазарэт...

Ноч шаўковая.

Месяц.

Бяздоньне.

Вецер верш кучаравіць ў грудзёх.

Ночы срэбныя звоняць ў пагоні,

Захіляе мінулыя дні...

Толькі верш серабрыцца зарніцай

Ды ад жару радкі агнявей...

І ўспаміны чамусьці крынічаць

Над краінай

лясьністай

маей!

У Беларусі
жыты русы,
Песенныя ўсплёскі,
Сьвецяць зоры
ў чорным боры,
У боры чорным
зоры;
Заранеюць,
рдзеюць,
рэюць
Над саснамі снамі...
Ой, журуся,
ў Беларусь я
Песьняю імчуся.
Васількамі,
сьцебялькамі
Ў песьні заплятуся.

Я замарыў...

Мілай песьняй зажурыўся,

Сонца раніцы на песьню палі росы...
У лазарэце і ў лахмоўцах тут сябры ўсе,
У лазарэце ўсе таварышы—ды й проста.

І сягонья прынясьлі дый кінулі.
Толькі мы цыгаркай угасьцілі,—
Гэта-ж ты была, таварыш Ніна,

Маладая і зусім бяз сілы.
Добра, добра на сівым Каўказе
Плёскаць сэрца кудлатаю песьняю,
Але скроні зачынiш—адразу
У сэрцы
новыя
песьні—
ўзьвесьняць!

Дзесьці бацька, сівы бацька
Зацяпліў лучыну сьветам,—
Хоча сівы бацька бачыць,
Як блукае сын па сьвеце.

Сьпяць палі,
Їмжаць туманы...
Цьмянай мятай
Пахнуць сьцежкі.

На калені словы стануць:
Ці адзін сын вочы зьмежыў?
Сэрцам

і думкай

з ім зьвязаны—

Ты ня сумуй, сівы дзед,
Помнікі словамі казаны
І кавылём да іх сьлед...

Ї ёсьць у іншых
Свая радасьць...
У дзеда ёсьць—
Журба!..

Їмжыць яна
туманным
крокам
адна...

Ой, як айцу сьпяяць пра сына?
Ой, як скажу?..

Люблю:

штандар-туман над гаем,

Люблю—

журбу...

Глае словы ў сэрцы ня згінучь
— Комсамольцу пазбыцца жуды
Ах, ты-ж, Нінка,

лясьністая Нінка,—
Апанент“ комсамольскай журбы.
Зось таму я мінулым і ўзьвесьніў,
Іа паклон да цябе іду,—
Іу і можа журліваю песьняй
Я пра радасьць пявучай скажу.
Эрцу,

сэрцу сягоньня так цесна,
Песьняй сэрца сягоньня я выпяю.—
Эй, журба заплялася у песьню,
Чорнакудравую песьню маю.
Былі почы чарней за пучыну,
Былі зоркі сьвятлей серабра...
Закахалася сэрца дзяўчыны—

Чорнакудравая радасьць мая!
Чорнакудравая радасьць аколiцы,
Васільковых напеўных палёў,
Шоўкатканы свой сьпеў, камсамолка,
На паклон да цяпе я прывёў!

З Ь М Е С Т

	Ст
Кастусь Каліноўскі	3
Міколка	21
Мне і тут без Беларусі цесна	29

Зборнікі А. Вольнага

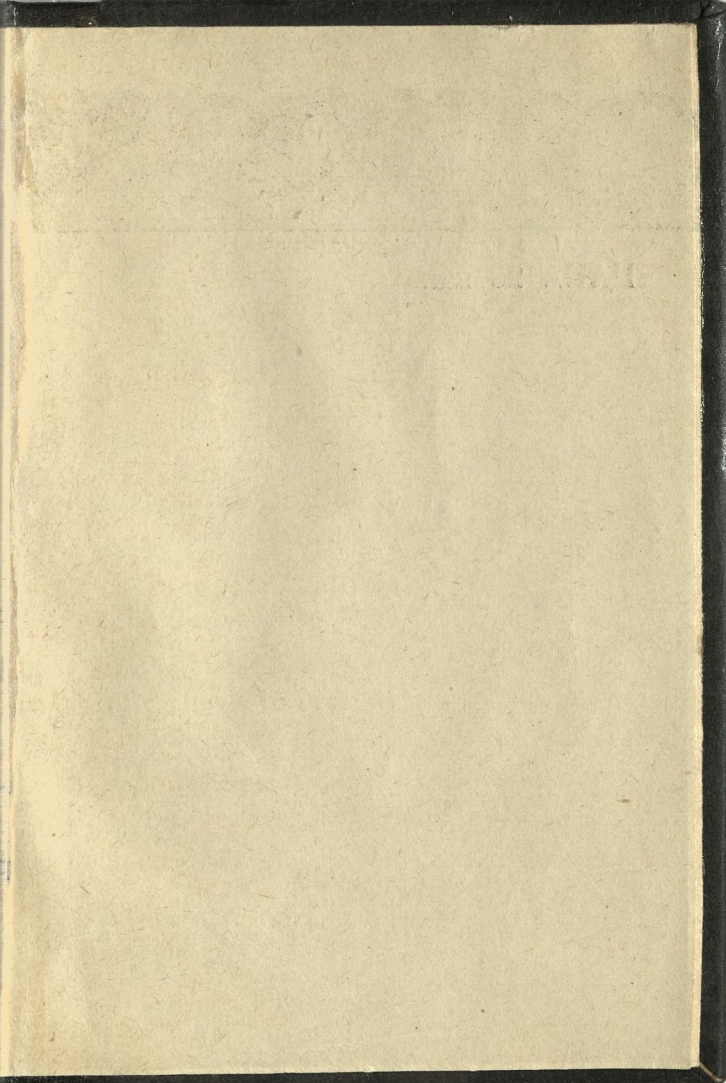
„Два“—аповесьць—1925 г.

„Цвэй“—„Два“—у перакладзе на яўрэйскую мову—1925 г.

А. Вольны і А. Александровіч—*„Комсомолиская Нота“*—вершы—1924 г.

Колектыўна: Александровіч, Вольны і Дуда
„Ваўчаняты“—роман беларускіх лясоў.
1925 г.

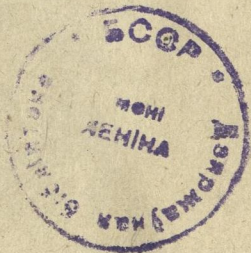
117

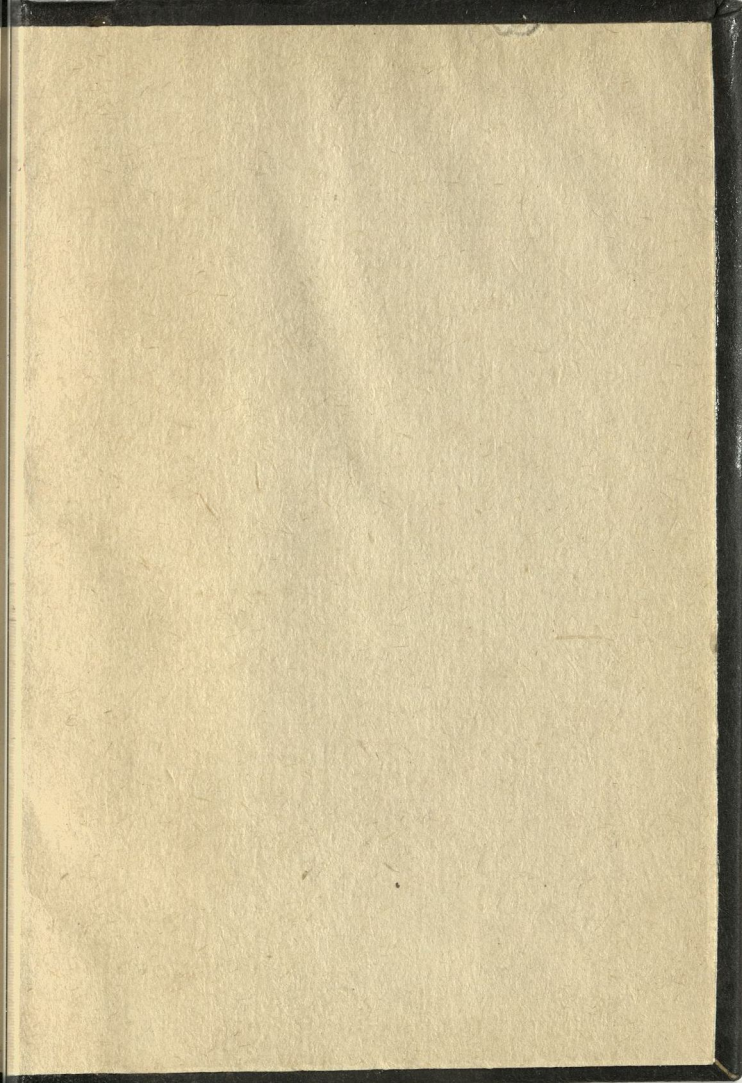

СМА 85

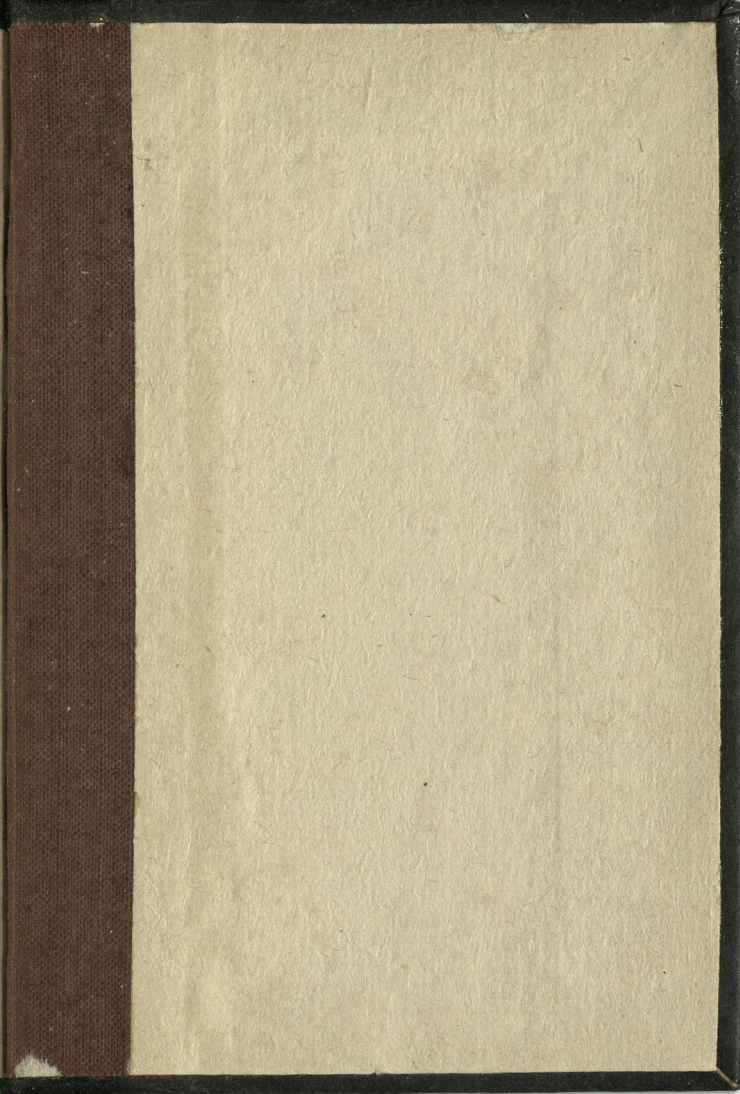
ЦАНА 20 кап.

1964 г.

Бел. аддэсн
1994 г.

8000000 1956493